

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoEk/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210229420
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7210229420.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorový úrad so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60, pod sp. zn. EX 13934/10, o vymoženie 1.808,41 EUR s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo dňa 07.03.2023, č.k. 49Er/3163/2010-14

rozhodol:

Zrušuje uznesenie a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie uznesením označeným v záhlaví exekúciu zastavil.
2. V odôvodnení uviedol, že oprávnený sa návrhom spísaným formou zápisnice dňa 02.09.2010 domáhal u súdneho exekútora vykonania exekúcie voči povinnému za účelom vymoženia svojej pohľadávky, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., č.k. SR 06161/10 zo dňa 21.07.2010. Dňa 29.11.2010 doručil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe ktorej mu súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 02.12.2010. Dňa 21.01.2016 oprávnený doručil súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v listinnej podobe v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku a ten následne postúpil návrh dňa 03.02.2016 súdu. Ďalej súd konštatoval, že dňa 23.12.2015 nadobudol účinnosť zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizácii Exekučného poriadku, okrem iného doplnením ustanovení § 39 ods. 4, § 57 ods. 1 písm. m) a § 243f. V zmysle cit. ustanovení bola oprávnenému uložená povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku. Ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku touto povinnosťou zaťažuje oprávneného v tých konaniach, ktoré sú vykonávané na podklade exekučného titulu, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou.
3. S poukazom na § 36 ods. 5, § 39 ods. 4, § 57 ods. 1 písm. m), § 57 ods. 2, § 243f ods. 1, 3, 4 a 5 Exekučného poriadku dospel súd k záveru, že na uvedené konanie sa vzťahuje povinnosť oprávneného podať u súdneho exekútora alebo na súd doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, pričom toto doplnenie bol oprávnený povinný urobiť v lehote 30 dní od účinnosti zák. č. 438/2015 Z. z. t.j. do 22.01.2016. V prípade, že si oprávnený v zákonom stanovenej lehote nespĺnil túto zákonnú povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie o náležitosti v zmysle § 39 ods. 4, z ust. § 243f ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva povinnosť exekučného súdu exekúciu bez ďalšieho zastaviť, t.j. bez toho, aby súd vykonával akékoľvek dokazovanie, príp. iné procesné úkony.

4. Súd prvej inštancie následne poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 774/2016-7 zo dňa 27.10.2016, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). S prihliadnutím na uvedené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky súd prvej inštancie prijal záver, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie mal oprávnený doručiť v lehote do 22.01.2016 priamo na súd. Oprávnený si svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v stanovenej lehote nesplnil, na základe čoho súd exekúciu v zmysle § 57 ods. 2 v spojení s § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, a taktiež v zmysle § 243f ods. 4 v spojení s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil. O trovách exekúcie si súd vymienil rozhodnúť samostatným uznesením.

5. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP namietal nepreskúmateľnosť uznesenia a bol názoru, že exekučné konanie je vedené voči povinnému, ktorý nie je spotrebiteľom. Hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko povinný pri uzavretí zmluvy o úvere a vystavení zmenky vyhlásil, že peňažné prostriedky mu boli poskytnuté na účel zamestnania. Zároveň už k samotnému návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený priložil nielen exekučný titul a zmenku, ale aj zmluvu o úvere, splatenie ktorého zmenka zabezpečovala. Rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného s povinným vrátane dôkazov, ktoré ich osvedčujú boli súčasťou exekučného spisu a oprávnený si tak splnil svoju povinnosť v zmysle § 243f ods. 1 v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku. Na záver oprávnený konštatoval, že pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia povinného, že ide o úver poskytnutý na účel zamestnania, skutočnosť na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma a v prípade jeho postavenia treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval.

7. Povinný ani súdny exekútor sa k podanému odvolaniu nevyjadřili.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený v zákonnej lehote, preskúmal uznesenie podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, ako aj konanie mu predchádzajúce, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvej vety CSP).

10. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

11. Podľa § 9a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

12. Odvolací súd z obsahu spisu súdu prvej inštancie zistil, že exekučné konanie proti povinnému sa začalo dňa 02.09.2010, kedy bola u súdneho exekútora spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 06161/10 zo dňa 21.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.08.2010 a stal sa vykonateľným dňa 12.08.2010. Uvedený rozhodcovský rozsudok ukladal povinnému zaplatiť oprávnenému sumu 1.808,41 EUR spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.808,41 EUR od 26.01.2010 do zaplatenia,

zákoným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1.808,41 EUR od 19.03.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania. Dňa 02.12.2010 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie.

13. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

14. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

15. Podľa § 243f ods. 3 Exekučného poriadku, exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

16. Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

17. V zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, zákonodarca stanovil oprávnenému v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku povinnosť, podľa ktorej je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie.

18. Oprávnenému tak „ex lege“ (zákonom č. 438/2015 Z. z.) vznikla povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie (aj v prípade, že došlo k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie), ktorá smeruje proti povinnému - fyzickej osobe, bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o podnikateľský subjekt, o rozhodujúce skutočnosti, ktoré sa týkajú vlastného vzťahu s povinným a tieto tvrdenia preukázať. V prípade, že rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul (nezávisle od povahy rozhodnutia alebo subjektu, ktorý ho vydal) bolo vydané v spotrebiteľskom spore (vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou) a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, vzniká súdu v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku povinnosť takúto exekúciu zastaviť.

19. Zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizovaniu Exekučného poriadku, bol schválený dňa 15.12.2015 a vyhlásený dňa 23.12.2015, pričom účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia, teda dňa 23.12.2015. Oprávnený tak bol povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v lehote 30 dní počítaných od 23.12.2015, teda najneskôr do 22.01.2016. V danom prípade ide o lehotu procesnú a preto pre jej zachovanie stačilo v zmysle § 121 ods. 5 CSP (resp. § 57 ods. 3 O.s.p.) v posledný deň lehoty podanie (doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku) odovzdať orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť, napr. na pošte.

20. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že na čl. 12 je zažurnalizované podanie oprávneného zo dňa 21.01.2016 – doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, s pečaťou súdneho exekútora o potvrdení doručenia podania súdnemu exekútorovi dňa 21.01.2016. Na čl. 11 spisu je zažurnalizované podanie súdneho exekútora zo dňa 22.01.2016, ktorým vyššie uvedené podanie oprávneného doručil súdu prvej inštancie s pečaťou súdu o potvrdení doručenia podania súdu dňa 03.02.2016. Z podacej pečiatky súdu však nie je zrejmé, či toto podanie bolo doručené súdu osobne (keďže na ňom chýba označenie o podaní osobne) alebo poštou (keďže na ňom chýba označenie o pripojení obálky resp. za podaním sa obálka nenachádza).

21. Z pečiatky na podaní súdneho exekútora a ani zo samotného podania tak nie je bez pochybnosti preukázané, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku bolo súdu doručené (resp. odovzdané orgánu, ktorý je povinný ho doručiť) v zákonnej lehote, t.j. najneskôr do 22.01.2016.

22. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.06.2018, sp. zn. 3 Cdo 14/2018, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že pre záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení; nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností. Ak súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol (III. ÚS 331/04, III. ÚS 249/08, IV. ÚS 379/08).

23. S poukazom na uvedené a v súlade s citovaným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že podanie oprávneného, ktorým doplnil svoj návrh na vykonanie exekúcie, bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty, t.j. po 22.01.2016, keďže v prípade jeho podania na pošte v tento deň by lehota zachovaná bola. Iba samotná pečiatka súdu o prijatí podania dňa 03.02.2016 bez ďalšieho nepreukazuje, že podanie bolo doručené po zákonom stanovenej lehote. Záver súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade boli splnené podmienky pre zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku pre nedoplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, tak nemožno považovať za správny.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil odvolaním napadnuté uznesenie a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

25. Pokiaľ oprávnený v podanom odvolaní namietal posúdenie právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným založenom zmluvou o úvere zo dňa 26.08.2009 ako vzťahu spotrebiteľského, odvolací súd uvádza, že v súlade s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2009 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V preskúmvanej veci sa nepochybne jedná o spotrebiteľský vzťah, a to vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník totiž spotrebiteľa definuje tak, že spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Veriteľ je tým účastníkom konania, ktorý musí preukazovať, na aký účel poskytol povinnému úver. Toto oprávnený ako veriteľ v konaní nepreukázal. Len tá skutočnosť, že v zmluve je uvedený ako účel poskytnutia úveru povinnému – výkon zamestnania (uvedením krížika v príslušnej kolónke) bez ďalšieho ešte neznamená, že úver bol povinnému poskytnutý na účely zamestnania. Jednoznačným preukázaním nemôže byť iba všeobecný údaj o poskytnutí úveru na účel zamestnania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je zamestnanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s takýmto zamestnaním či predmetom činnosti, uzavretie príslušnej zmluvy. Vymedzenie účelu - poskytnutie úveru „na výkon zamestnania“ v spojení s nedostatkom akejkoľvek aktivity oprávneného má taký vplyv, akoby v zmluve nebol účel úveru vôbec vymedzený.

26. Úlohou súdu prvej inštancie preto v ďalšom konaní vzhľadom na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným zo dňa 21.01.2016 bude opätovne posúdiť, či spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré nebolo v základnom konaní zmenkovým súdom prihliadnuté (prípadne nebolo prihliadnuté na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom) a v prípade, ak súd dospeje k záveru, že takéto neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa existujú, je povinný posúdiť kvantifikovateľnosť a oddeliteľnosť jednotlivých nárokov, ktoré sú svojou povahou neprijateľné, a preto sa im súdna ochrana nemôže poskytnúť. Až následne je oprávnený rozhodnúť o zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku resp. v prípade ak nebude daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), rozhodne súd o pokračovaní exekúcie v zmysle § 243f ods. 6 Exekučného poriadku.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).